ప్రేమ కట్నం

వసుంధర

అరుణ కోసం ఎదురు చూస్తూ కూర్చున్నాను. టైము ఆరు దాటి నలభై నిముషాలయింది. ఈ నలభై నిముషాలలోనూ యాభయి సార్లకు తగ్గకుండా వాచీ చూసు కున్నాను. అరుణ ఎప్పుడూ యింత ఆలస్యం చేయలేదు. ఈ రోజా మెకు ఏమయిందో ఏమో!

మళ్ళీ టైము చూసుకున్నాను. ఆరూ నలభయి దాటి ముప్పైఅయిదు సెకండ్లు మాత్రమే గడించింది. క్షణాలు యుగాల్ని మించిపోతున్నాయి. ఇంకా ఎంత సేపని ఎదురు చూసేది?

ఆరూనలభయిమూడుకు అరుణ వచ్చింది.

"ఏమిటరుణా—మరీ యింత ఆలస్యం!" అన్నాను. ఆమె వచ్చినందుకూ, ఈ రోజు కూడా ఆమెను కలుసుకో గలిగినందుకూ సంతోషంగా ఉంది.

"ఈ ఒక్క రోజుకే ఆలస్యం—...." అంది అరుణ నెమ్మదిగా. ఆ మాట రోజూలా లేదు.

"హమ్మయ్య—అయితే రేపు మనం మళ్ళీ మామూలు టైముకే కలుసుకోవచ్చునన్నమాట!" అంటూ నవ్వాను.

నా మాటలకు అరుణ నవ్వలేదు—"ఈ ఒక్క రోజుకే ఆలస్యమంటే నా ఉద్దేశ్యం వేరు. రేపట్నించి మనమిక కలుసుకోబోవడంలేదు—"

ఉలిక్కిపడి—"ఏమన్నావ్?" అన్నాను.

"మళ్ళీ చెప్పమంటే చెబుతాను—" అంది అరుణ.

అవసరంలేదు. అరుణ మాటలు నేను విన్నాను. నా మెదడు కాసేపు పనిచేయడం మానేసింది. అది పని చేస్తోందనిపించగానే—"ఏమయిందరుణా?" అన్నాను.

"మా బావ వచ్చాడు!" అంది అరుణ.

అరుణకు బావ వున్నాడనీ, అతడామెను ప్రేమిస్తున్నాడనీ నాకు తెలుసు. అయితే నా ధైర్యమేమిటంటే నేను అరుణకు బావను కాకపోయినా ఆమె నన్ను ప్రేమిస్తోంది. అందువల్ల అరుణబావ ప్రేమకంటె, నా ప్రేమ ఫలించే అవకాశాలే చాలా చాలా ఎక్కువ!

"అతను నీకు బావేకానీ మొగుడు కాదుగదా—మనం కలుసుకోవడానికేం?" అన్నాను.

"బహుశా అతనే నాకు కాబోయే భర్త అనుకుంటాను—" అంది అరుణ తాపీగా.

"ఏమన్నావ్?" అన్నాను కంగారుగా.

"మళ్ళీ చెప్పమంటే చెబుతాను—" అంది అరుణ.

సూటిగా అరుణ కళ్ళలోకి చూసి—"నీకు కాబోయే భర్తని నేను! ఆ సంగతి నువ్వూ ఒప్పుకున్నావు—" అన్నాను.

"నేను నిన్ను ప్రేమిస్తున్నానని చెప్పాను. కానీ నువ్వు నా కాబోయే భర్తవని ఎన్నడూ అనలేదు—"

అంది అరుణ. ఆమె ముఖం గంభీరంగా వుంది. మాట్లాడుతున్నపుడు ఏదో ఆలోచిస్తోందనిపిస్తుంది.

"పెళ్ళికి ఒప్పుకోకపోయాక వెధవ ప్రేమ ఉంటేనేం లేకపోతేనేం?" అన్నాను.

"నాది వెధవ ప్రేమ కాదు—అందుకే పెళ్ళికి ఒప్పుకోవడంలేదు—" అంది అరుణ.

"ఏం జరిగిందరుణా?" అన్నాను.

"బావ దుర్మార్గుడు. అతను నన్నింతగా ప్రేమిస్తున్నాడని ఈ రోజే తెలిసింది. నువ్వు నన్ను ప్రేమిస్తున్నట్లు తెలిస్తే అతను నిన్ను చంపేస్తాడు. నా కోసం నీ ప్రాణాలు పోగొట్టుకోవడం నాకిష్టంలేదు—" అంది అరుణ.

ప్రేమకోసం ప్రాణాలు పోగొట్టుకోవడం నాకూ ఇష్టంలేదు. అందమైన అమాయకమైన అరుణ నాకెంతో నచ్చింది. నా అదృష్టం కొద్దీ ఆమె ప్రేమ నాకు లభించింది. ఆమెను నా దాన్ని చేసుకొంటే అదింకా అదృష్టమనుకొంటాను—"అంత ప్రాణాలు తీసే దుర్మార్గుణ్ని కట్టుకొని నువ్వేం సుఖపడతావు?" అన్నాను.

"నా కోసం మరొకళ్ళ ప్రాణాలు తీయడానికి సిద్ధపడే మనిషి నన్ను సుఖపెట్టడా?"

అరుణ నన్ను చాలా గొప్ప ప్రశ్న వేసింది. సినిమాల్లోని హీరోయిన్లంతా విలన్ల గురించి ఈ విధంగా ఆలోచించి వుంటే అసలు సినిమాలకు కథలే మిగిలి వుండేవి కాదేమో! హీరోలెప్పుడూ అన్నకోసమో, చెల్లెలి కోసమో, స్నేహితుడి కోసమో—తమ ప్రియురాండ్రను త్యాగం చేస్తారు. విలన్ హీరోయిన్ కోసం హత్యలు కూడా చేస్తాడు. ఎవరి ప్రేమ గొప్పది?—"నీ బావ

యింతవరకూ ఏమైనా హత్యలు చేశాడా?" అన్నాను.

"బావ హత్య చేస్తానన గానే పనులు సానుకూలమై పోతూ వస్తున్నాయి. అందువల్ల అతనికింత వరకూ హత్యచేసే అవకాశం లభించలేదు. నువ్వూ కల్పిస్తావని నేననుకోవడంలేదు—" అంది అరుణ.

"ఎందుకని?"

"నీకు జీవితంలో ప్రేమ ఒక్కటే కాదు ముఖ్యం. నీ ముసలి తల్లి, పెళ్ళి కావల్సిన చెల్లెలు, చదువుకొంటున్న తమ్ముడు—ముగ్గురూ కలిసి నా బావ జోలికి వెళ్ళొద్దని చెబుతారు. ఆ మాటకొస్తే నేనూ అదే చెబుతున్నాను. బావ జోలికి వెళ్ళడంవల్ల నీ చావు తథ్యం. నువ్వు పోయినా నాకు కలిగే నష్టం తక్కువ. ఎవరినో పెళ్ళి చేసుకొని నా బ్రతుకు బ్రతుకుతాను. కానీ మీ ఇంట్లోని ముగ్గురూ నిరాశ్రయులై పోతారు. ఇది డెమోక్రసీ! ఒక్కరికోసం ముగ్గుర్ని కష్టపెట్టకూడదు. ఆ విషయం నీకూ తెలుసును. అందుకే నువ్వు బావ జోలికి రావని అనుకొంటున్నాను. ఇంకా బావకు నీ గురించి తెలియదు" అంది అరుణ.

ఒక్కసారి నా వాళ్ళంతా గుర్తుకొచ్చారు నిజమే! నే నేమైపోయినా ఫరవాలేదు — కానీ నా వాళ్ళు నిరాశ్రయులు కాకూడదు. అంటే నే నేమీ అయిపోకూడదు. "అరుణా! మీ బావ ఒప్పుకొంటే మన పెళ్ళి నీ కిష్టమేనా?" అనడిగాను.

"ఇష్టమే—కానీ బావ ఒప్పుకోవడం అసంభవం—" అంది అరుణ.

"ఆ సంగతి నేను చూసుకొంటాను—" అన్నాను.

"ప్లీజ్ బావకు మన ప్రేమ సంగతి తెలియకూడదు,

నీకేదైనా అయితే అది నా గురించే కదా! జీవితాంతం ఆ భారం నన్ను దంపపు కోత కోస్తుంది. నా కోసం నన్ను మర్చిపో!" అంది అరుణ.

అరగంటలకు వస్తానన్న అరుణ చాలా ఆలస్యంగా వచ్చింది. అంతసేపు ఆమె కోసం ఎదురుచూడకుండా ఉండివుంటే ఈ దౌర్భాగ్యపు వార్త వినాల్సిన అవసరముండేది కాదుగదా!

నిరుత్సాహంగా లేచి నిలబడ్డాను.

"మరిచిపోవడం నీకూ, నాకూ కష్టమే! కానీ ప్రయత్నించి సాధిద్దాం—" అంది అరుణ.

2

అరుణకూ, నాకూ పరిచయం చాలా తమాషాగా జరిగింది.

ఒకరోజు అరుణ, తండ్రితో కలిసి మా ఆఫీసుకు వచ్చింది. ఆయన ఆఫీసరుతో లోపల విషయాలు మాట్లాడుతుంటే ఆమె నా దగ్గర కూర్చుంది. మనిషి కాస్త వాగుడుకాయ. కూర్చున్న కాసేపూ నన్ను పని చేసుకోనివ్వకుండా ఏమేమో చెప్పింది. సమయం తెలికగా గడిచిపోయింది. ఆఫీసరు దగ్గర్నుంచి అరుణ తండ్రి నా దగ్గరకు వచ్చాడు. ఆయనకు సంబంధించిన ఫైలు నా దగ్గరే వుందని ఆఫీసరు చెప్పాట్ట. చూసి నా కాయశక్తులా పనిచేసి పెట్టాను.

అరుణ తండ్రి పెద్ద కంట్రాక్టరు. లక్షాధికారి.

ఆ రోజు అరుణ వెళ్ళిపోయాక ఆమె పుస్తకం ఒకటి బల్లమీద ఉండిపోవటం చూశాను. అదో డిటెక్టివ్ నవల. తండ్రితో బయల్దేరినప్పుడల్లా అరుణ ఏదో నవల పట్టుకొంటుందట. ఆయనకు లక్ష వ్యాపకాలుట. చాలా

ఆఫీసులకు వెళ్ళి గంటలతరబడి కబుర్లలో పడిపోతారట. అరుణ బయట కూర్చుని నవల చదువుకొంటుందట. ఈ రోజు నాతో మంచి కాలక్షేపం కావడంతో అరుణకు నవల అవసరంలేదని బల్లమీద ఉంచింది. వెళ్ళేటప్పుడు తీసుకువెళ్ళడం మరిచిపోయింది.

నా దగ్గరున్న ఫైల్లోని కాగితాల్లో అరుణ యింటి అడ్రస్ వుంది. సాయంత్రం ఆఫీసు వదలగానే ఆ పుస్తకం తీసుకొని అరుణ యింటికి వెళ్ళాను. నేను వెళ్ళే సమయానికి ఆమె యింట్లోనే వుంది. పుస్తకం చూసి ధన్యవాదాలర్పించింది.

నేను వెళ్ళబోతూంటే ఆమె అన్నది-"మన స్నేహం భగవన్నిర్ణయమనుకొంటాను. మరిన్నిమార్లు మనం కలుసుకోవాలనుకొంటున్నాను—"

నేను చాలా థ్రిల్లయ్యాను. "రోజూ సాయంత్రం ఆరుగంటలకు బీచీ దగ్గర గడపడం నా అలవాటు—" అని అక్కణ్ణించి బయటపడ్డాను.

మర్నాడామె బీచివద్ద నన్ను కలుసుకొంది. అలా ప్రారంభమైన పరిచయం ప్రేమగా మారింది. పెళ్ళిచేసుకోవాలనుకొన్నాం. అన్నీ ఊహాలేగా! ఊహల్లోనే ఈ రోజు విడిపోయాం కూడా!

మా సంభాషణల్లో అప్పుడప్పుడు అరుణ బావ ప్రసక్తి వస్తూండేది. అతడి పేరు ప్రదీవ్. చాలా మొండి మనిషి. అరుణ నతని కివ్వాలని ఇంట్లో వాళ్ళ అభిప్రాయం దానికి ప్రదీప్ అంత సీరియస్‌గా తీసుకొన్నట్లు లేదు. అతడికి ప్రేమ, పెళ్ళిలాంటి విషయాల గురించిన ఆలోచన తక్కువ. ఎంతసేపూ డబ్బు, వ్యాపారం. అతడు గనుక నిజంగా అరుణని ప్రేమిస్తే వారి వివాహాన్ని భగవంతుడు కూడా

ఆపలేడంటుంది అరుణ. అయితే అతడు తనని ప్రేమించడం లేదని ఆమె అనుకొంది ఇంతకాలమూ! ఈ రోజు నిజం తెలిసింది.

ఇప్పుడు నేనేం చేయాలి? అరుణ ఒక్కసారిగా నా ఆశాసౌధాలన్నింటినీ కూల్చేసింది. ఆరంభంలో అరుణను అందరికివలెనే ఆవేశం కారణంగానే ప్రేమించాను. ఆవేశం ఎంతకాలముంటుంది? ఆమె కూడా నన్ను ప్రేమిస్తున్నదని తెలిశాక — మా వివాహం సంభవమయే సూచనలు కనపడ్డాక నేను కొన్ని ఆకాశహార్మ్యాలు నిర్మించసాగాను. అరుణ నలుగురన్నదమ్ములకు ఒక్కగానొక్క ఆడబిడ్డ. గారంగా పెరుగుతోందామె. ఆమెకు వరుడుగా వచ్చేవాణ్ని సామాన్య జీవనం అనుభవించనివ్వడు తండ్రి. నా ఉద్యోగం మెరుగుపడవచ్చు. సమాజంలో నా హోదా పెరగవచ్చు.

ఈ కలల కారణంగా నేను భవిష్యత్తును రంగులమయంగా ఊహించుకొన్నాను. ఆ కలలు కలలుగా మిగిలిపోవడం నాకిష్టంలేదు. దానికి నేనేం చేయాలి?

అరుణ తన బావను గురించి చెప్పిన విషయాలు నాకు నమ్మదగ్గవిగా అనిపించలేదు. ఆడవాళ్ళు ఊహాలోకంలో జీవిస్తూంటారు. ప్రదీప్ హాస్యానికనే మాటలు కూడా అరుణ నిజమని భ్రమించి అలా అనుకొని వుండవచ్చు. లేకపోతే ప్రదీప్ పొజిషన్‌లో ఉన్నవాడు హత్య గురించి ఆలోచిస్తాడా? అదీ ఓ ఆడదాని కోసం? అరుణ కాకపోతే—మరొకతె! నాకైతే ఆమె ప్రేమ జీవితంలో మలుపు కావచ్చు — కానీ ప్రదీప్ ఇప్పటికే భాగ్యవంతుడు.

అసలు ప్రదీప్‌కి అరుణ తనని ప్రేమించిన విషయం

తెలిస్తే ఏం చేస్తాడు? డబ్బున్నవారిని చాలామంది మధ్యతరగతి మనుషులపార్థం చేసుకొంటారు. ప్రదీప్ మంచివాడేమో! అతడు నిజంగా అరుణను ప్రేమిస్తూండి ఉన్నట్లయితే తప్పక మా యిద్దరికీ వివాహం జరిపిస్తాడు. అందువల్ల అసలు విషయం అతడి చెవిని వేయడంవల ప్రయోజనముండవచ్చు.

కానీ — ఒకవేళ అరుణ నిజమే చెప్పివుంటే నా ప్రాణాలు పోతాయి.

ఆమె అబద్ధం చెప్పివుంటే—.....నాకు అరుణ దక్కే అవకాశముంటుంది.

ఆమె చెప్పింది నిజమో అబద్ధమో తేల్చుకోవడం కోసం నా ప్రాణాలతో రిస్కు తీసుకోవడం నాకిష్టం లేదు. కానీ ప్రదీప్ మనసు తెలుసుకోమని నాలోని దురాశ వేగిర పెడుతోంది. అప్పుడు నాకు సత్యం గుర్తొచ్చాడు. సత్యం నాకు స్నేహితుడు.

సత్యం పరిచయం నాకు రైల్వే రిజర్వేషన్ కోసం క్యూలో నిలబడ్డప్పుడు జరిగింది. అతను కలుపుగోలుమనిషి. అప్పుడే మేమిద్దరం పక్కపక్క వీధుల్లో వుంటున్నట్టు తెలుసుకొన్నాం. అతనికి ఎవ్వరూ లేరు. ఒంటరిపక్షి. ఇంకా వివాహం కాలేదు. అతడికి మా యింట్లో ఆదరణ నచ్చింది. తనూ మా కుటుంబలోని ఒక వ్యక్తిగా కలిసి పోవాలని అనేవాడు. అతనలాగన్నప్పుడు నాకు చెల్లెలు మనసులో మెదిలినా—అమ్మ ఎప్పుడో అతడి కులాలూ అవీ నిర్ణయించేసి—"అతను నీకు స్నేహితుడిగానే తప్ప ఇంటల్లుడిగా పనికిరాడు—" అని చెప్పేసింది.

సత్యం తరచుగా మా యింటికి వస్తూ పోతూండేవాడు, నేను అప్పుడప్పుడు అతని గదికి వెళ్ళి వస్తూండే

వాణ్ని. అతను డిటెక్టివ్ నవల్లు చాలా ఎక్కువగా చదువుతాడు. మనిషికి అడ్వెంచర్స్ అంటే యిష్టం.

"ఇలా రోజూ ఆఫీసుకు వెళ్ళడం, తిరిగిరావడం— నెల జీతం పుచ్చుకోడం, ఖర్చు చేయడం—భోంచేయడం, పడుకోడం — ఇదేం జీవితమండీ — బొత్తిగా థ్రిల్ లేదు—" అనేవాడు సత్యం.

"థ్రిల్స్—విని ఆనందించడానికేగానీ స్వానుభవానికి బాగుండవు.—" అంటాను నేను.

"దొంగలు జైల్లో వుంటారు. మనం ఇంట్లో వుంటాం. పెద్ద తేడా లేదు—" అనేవాడు సత్యం.

"థ్రిల్స్ కోరడం వల్లనే వాళ్ళు ఇంట్లోంచి జైల్లో కెళ్ళారు—" అనేవాణ్ని నేను.

"ఇలాగంటున్నారు కానీ ఏదో ఓ రోజున మీరే నన్ను ప్రోత్సహించి — అడ్వెంచర్ చేయిస్తారని నా నమ్మకం. ఈ రోజీమాటన్నాను — గుర్తుంచుకోండి!" అన్నాడు సత్యం ఒకసారి.

సరిగ్గా ఈ మాటే నేనిప్పుడు ఉపయోగించుకోవాలనుకొన్నాను. సత్యానికి థ్రిల్స్‌మీద వున్న సరదాను ఆధారంగా చేసుకొని నేనతన్ని నా ప్రేమ కథలో ఉపయోగించుకోవాలకొన్నాను.

పథక మొకటి మనసులో రూపు దిద్దుకొంటోంది.

3

"ఈ రోజు నేను నిజంగా థ్రిల్ చేయబోతున్నాను" అన్నాను.

"థ్రిల్ అండ్ యూ—" అన్నాడు సత్యం—

"యూ కాంట్ మిక్స్."

"నువ్వే అన్నావోసారి — గుర్తుందా! నేనే నిన్ను

అడ్వెంచర్ కు ప్రోత్సహిస్తానని!"

"అయితే?"

"అదిప్పుడు నిజం కాబోతోంది—" అన్నాను.

"రియల్లీ!" అన్నాడు సత్యం. ఆశ్చర్యంతో అతడి కళ్ళు పెద్దవయ్యాయి.

"సావధానంగా విను—" అంటూ నేనతనికి అరుణ కథ అంతా చెప్పాను.

"మై గాడ్ — యూ ఆర్ హీరో!" అన్నాడు సత్యం.

"నా బొటాల్!" అన్నాను. "హీరో అయితే ఎవ్వరికీ భయపడడు — నేను ప్రదీప్ కి భయపడుతున్నాను. ఆ భయం కూడా నా గురించికాదు. నేను లేకపోతే నా తల్లి, చెల్లి, తమ్ముడు ఏమైపోతారన్నది నా బెంగ!"

"ఒస్ యింతే కదా—వాళ్ళకేలోటూ రానివ్వనని నేను హామీ యిస్తున్నాను—"

"హామీ యివ్వడం సులభం. వాళ్ళు నీకేమీ కారు. అందువల్ల నువ్వు మాట నిలబెట్టుకోలేవు. నిలబెట్టుకుందామనుకొన్నా నిన్ను కట్టుకొన్న భార్య సాగనివ్వదు—" అన్నాను.

"పోనీ—నీ కోసం—పెళ్ళి చేసుకోనని భీష్మ ప్రతిజ్ఞ చేయమంటావా?" అన్నాడు సత్యం.

"అదేమీ కాదు. అడ్వెంచర్ కు నీకో గొప్ప ఛాన్సివ్వబోతున్నాను. నిజంగా థ్రిల్ కావాలనుకొంటే ఇది నీకు గొప్ప అవకాశం. కానీ చాలా గొప్ప రిస్కు కూడా!" అన్నాను.

"సస్పెన్స్ భరించలేకుండా వున్నాను. త్వరగా చెప్పు!" అన్నాడు సత్యం.

"ఈ కేసులో నా ప్రాణాలకు నీ ప్రాణాలు అడ్డు వేయాలి—"

"ఎలా?"

"నా తరఫున నువ్వు ప్రదీప్ వద్దకు వెళ్ళి అతడి మనసు తెలుసుకొని రావాలి."

"అందువల్ల నీకు ప్రాణాపాయ మెలా తప్పుతుంది? ఏరాయైతేనేం పళ్ళూడగొట్టుకో నేందుకు. ఈ విషయం అతడికి నువ్వు చెబితేనేం—నేను చెబితేనేం?" అన్నాడు సత్యం.

నేను నెమ్మదిగా — "నా పాయింటు నీకు అర్థం కావడంలేదు. అరుణను ప్రేమించింది—నేను కాదు. నువ్వే! అర్థమయిందా?" అన్నాను.

"ఏమన్నావ్?" అన్నాడు సత్యం ఒక్కసారిగా.

నేనతన్ని తమాయించుకోనిచ్చాను. నెమ్మదిగా సత్యానికి విషయం అర్థమయింది. అతను ప్రదీప్ దగ్గరకు వెళ్ళి తను అరుణను ప్రేమించాననీ, అరుణ తనని కూడా ప్రేమించిందనీ—తమ వివాహం జరిగేలా చేయమని చెప్పాలి. ప్రదీప్ మంచివాడైతే పెళ్ళి ఏర్పాట్లు జరుగుతాయి. చెడ్డవాడైతే సత్యం మీద హత్యా ప్రయత్నాలు జరుగుతాయి, మొదటిది జరిగితే ప్రయోజనం పొందేవాణ్ణి నేను. రెండవది జరిగితే సత్యం ప్రాణాలు ప్రమాదంలో పడతాయి.

"ఎలా వుంది నా అయిడియా?" అన్నాను.

"చాలా తెలివైన వాడివి నువ్వు—" అన్నాడు సత్యం.

"అయితే ఏమంటావ్?"

"బాగా ఆలోచించుకోవాలి నేను—" అన్నాడు

సత్యం.

"అరే-ఆలోచించుకోవాలంటున్నావా? ఎగిరి గంతేసి వెంటనే ఒప్పుకుంటావని నేననుకున్నాను—" అన్నాను.

సత్యం నవ్వి—"నీకు ప్రాణ ప్రమాదమైన సమస్య ఒకటి వచ్చావు. బాగా ఆలోచించుకొని అది నా మీదకు. నెట్టేసే ఉపాయం ఆలోచించావు. నీ ఆలోచన నైపోయింది. మరి నేనూ కాస్త ఆలోచించుకోవద్దూ!" అన్నాడు.

"నేను అరుణను ప్రేమిస్తున్నాను. అరుణ నన్ను ప్రేమిస్తోంది. ప్రదీప్ నిజంగా చెడ్డవాడేనో కాదో తెలియదు. నువ్వు ఊఁ అంటే మా ప్రేమ కథ ఫలిస్తుంది. అయినా ప్రదీప్ వున్నపళంగా హత్య చేసేయడు కదా! నీ ప్రేమకథ వినగానే అతను నిజానిజాలు విచారించ డానికి అరుణ దగ్గరకు వెడతాడు. అతను అభిమానంగా అడిగితే అరుణ నిజం చెబుతుంది. కోపంగా అడిగితే అబద్దం చెబుతుంది. అప్పుడతను నీదగ్గరకు వస్తాడు. మాటలతో బెదిరిస్తాడు. డబ్బాశ చూపిస్తాడు. లేదా పెళ్ళికి మనస్ఫూర్తిగా తనూ అంగీకరిస్తున్నానని చెబుతాడు. అంతేగానీ—వెంటనే హత్యకు పాల్పడడం అన్నది సంభవం కాదనుకుంటున్నాను—" అన్నాను.

"సంభవమైనా, అసంభవమైనా ప్రమాదం నాకే గానీ నీకు కాదు గదా—అయినా నాకు ప్రాణ భీతి లేదు. ఇదో సవాలుగానే స్వీకరించి నేను రంగంలోకి దిగదల్చుకొన్నాను. ఎటొచ్చీ ఎలా మొదలు పెట్టాలా— అని ఆలోచించాలి గదా!"

సత్యం ఇలా అనగానే నాకు కలిగిన ఆనందమింతా అంతా కాదు. అతను నాకు సాయపడాలని అనుకుం

టున్నాడు. అదీ తన ప్రాణాలకు తెగించి! ఇది నేను ఆశించినదే.... కానీ ఆశ నెర వేరుతోంది!

"ఇందులో ఆలోచించడానికేముంది?" అన్నాను.

"చాలా వుంది. డబ్బున్న వాళ్ళ సంగతి నీకు తెలియదు. వాళ్లోక్కోసారి క్షణాలమీద నిర్ణయాలు తీసుకొని ఎలాంటి దారుణాలైనా చేయగల్గుతారు. ఎందు కంటే డబ్బుతో ఎలాంటి నేరాలైనా చేయవచ్చు. ఎలాంటి నేరమైనా మాపుకోనూవచ్చు. అందుకే వాళ్ళకు నిదానం గురించిన బెంగ వుండదు. కాబట్టి నేను ప్రదీప్ దగ్గరకు వెళ్ళేటప్పుడే మృత్యు ముఖంలోకి వెడు తున్నట్లుగా భావించుకొని అన్ని ఏర్పాట్లూ చేసుకొని వెళ్ళాలి!" అన్నాడు సత్యం.

"అన్ని ఏర్పాట్లూ అంటే!" అనడిగాను కుతూ హలంగా.

"నా ప్రాణాలకు ప్రదీప్ ద్వారా ప్రమాదముందన్న విషయమూ, అందుకు కారణమూ — ముందుగా నీకు కాగితం రాసిచ్చి వెడతాను. నాకే ప్రమాదం జరిగినా నువ్వు పోలీసులకు చూపించవచ్చు—" అన్నాడు సత్యం.

"కొంపదీసి ప్రదీప్ కు నా గురించి కూడా చెబుతావా? ఇలా ఉత్తరం రాసి నాకిచ్చినట్లు చెప్పావంటే ప్రదీప్ నా పని కూడా పూర్తి చేసేస్తాడు...." అన్నాను.

"నువ్వు పూర్తిగా నీ గురించే ఆలోచించుకుంటున్నావు. నీ గురించి నేను ప్రదీప్ కెందుకు చెబుతాను?"

"ఆత్మ రక్షణకు నువ్వేవో ఏర్పాట్లు చేసుకున్నట్లు ప్రదీప్ కి చెప్పావంటే అతను నీ గురించి వాకబు చేసి చూస్తాడు. నీకంటూ ఎవరున్నారు? నా స్నేహం గురించి

తెలుసుంది. అంతే నా మీదకు తిరుగుతాడు....”

“నువ్వు సందేహ ప్రాణివి. ప్రదీప్ నామీద కత్తి ఎత్తినా కూడా నా ఆత్మ రక్షణకి ఏర్పాట్లు జరిగినట్లు చెప్పను. సరా?” అన్నాడు సత్యం.

హఠాత్తుగా నాకు నేను దుర్మార్గుడిననిపించసాగింది. నేను చేస్తున్న దేమిటి? ఓ అమాయకుణ్ని పులి నోట్లోకి తోస్తూ—ఆత్మ రక్షణకు ఎటువంటి ఏర్పాట్లూ చేసుకో రాదని శాసిస్తున్నాను. సామాన్యుడినైన నాకే ఇలా ఉన్నపుడు—డబ్బున్న ప్రదీప్ దుర్మార్గుడైతే ఆశ్చర్య మేముంది?

“సారీ సత్యం! నాలో స్వార్థం పెచ్చుమీరి నిన్ను కోరకూడని కోరికే కోరాను. నన్ను మన్నించు. నువ్వీ నాటకం ఆడొద్దు. నాకు భయంగా వుంది—” అన్నాను.

“భయం నీ లక్షణం. సాహసం నా లక్షణం-” అన్నాడు సత్యం.

4

సత్యం నన్నూరికే భయపెట్టాడు కానీ అతడికి భయం లేదు.

అతను వివరాలన్నీ ఓ సీల్డు కవరులో రాసివుంచి కవర్ని తన లాకరులో పెట్టి—లాకరు తాళం నాకిచ్చి—“ప్రదీప్ నన్నేమీ చేస్తాడని నేననుకోవడం లేదు. ఊరికే ఎందుకైనా మంచిదని జాగ్రత్త తీసుకొం టున్నాను—” అన్నాడు.

మర్నాడే అతను ప్రదీప్‌ని కలుసుకొని వచ్చాడు. తిరిగి వచ్చాక అతను చాలా ఉత్సాహంగా వున్నాడు.

నన్ను తన గదికి పిలిచి—“నీ పంట పండింది. ప్రదీప్ చాలా మంచివాడు. అతను నాతో సాదరంగా

మాట్లాడేడు. అతడిలో అహంకారం, కోపం అన్నవి ఏ కోశానా లేవు. మనిషి చాలా సౌమ్యుడు. నేను ప్రేమ గురించి అడిగేవరకూ చాలా మామూలుగా వున్నాడు! అరుణను నేను ప్రేమించాననగానే మనిషి తడబడ్డాడు. అరుణ కూడా నన్ను ప్రేమించిందన్న విషయం విని దెబ్బతిన్నాడు కూడా! తను ప్రేమించినట్లు ఎలా తెలుసని చాలాసార్లడిగి విచారంగా అయిపోయాడు. నా వివరాలన్నీ అడిగాడు.

పేరూ అన్నీ చెప్పి—అరుణ నన్ను సత్యం అని కాక విశ్వం అని పిలుస్తుందని చెప్పాను. సత్యం అంటే ఆమెకు తెలియదనీ — నేనామెకు నా పేరు విశ్వమని చెప్పానని అన్నాను. అలా ఎందుకు చెప్పావని అడిగాడు. ఆమె అంతస్థు చూసి భయపడి నా అసలు పేరు చెప్ప డానికి భయపడ్డానూ, మా పరిచయం తాత్కాలికమే అవుతుందీ అని అనుకొన్నానూ, కానీ ఆమె గాఢంగా నన్ను ప్రేమిస్తోందని తెలిసేక ఆమెకు నా హృదయంలో ఉన్న స్థానం గురించి కూడా ఆలోచించానూ అని చెప్పాను. ఆమె ప్రదీప్‌కు భయపడుతున్నట్లు కూడా చెప్పాను. అంతా విని—"మీరు రేపు మళ్ళీ నన్నొకసారి కలవండి!" అన్నాడు ప్రదీప్. అలాగేనని బైటకు వచ్చేను. అతని ముఖం చూస్తూంటే ఓ నిర్ణయాని కొచ్చినట్లు కనబడుతుంది—" అన్నాడు.

"అతనే నిర్ణయానికి వచ్చాడో తెలియదుకదా!" అన్నాను.

"అనుమానించడం నీ జన్మహక్కు. కాదనను. కానీ ఎప్పుడూ చెడు ఊహించడం ఎందుకు? ఈ రాత్రి

హాయిగా నిద్రపో. కలలో అరుణతో డ్యూయెట్లు పాడు. ఆ తర్వాత నిజంగానే పాడుకోవచ్చు—"
సత్యం.

సత్యం మాటల్లో నమ్మకం కనపడింది. అరుణ నాకు ప్రదీప్ గురించి సరిగ్గా చెప్పలేదు. నేననుకొన్నట్లు ప్రదీప్ చెడ్డవాడు కాదు. అతను చాలా మంచివాడు. కానీ తను ప్రేమిస్తున్న అరుణ మరో యువకుణ్ని ప్రేమిస్తున్నదంటే ప్రదీప్ నిమ్మకు నీరెత్తినట్లు ఎలా వుండగలిగాడు? అసలతను అరుణను ప్రేమించాడా లేక ఏదైనా పథకంలో వున్నాడా?

రాత్రి నిద్రపోయాను. అరుణతో డ్యూయెట్లు పాడాలనుకొన్నాను కానీ కలలోకి అరుణ రాలేదు. ప్రదీప్ వచ్చాడు. అతనెలా వుంటాడో నాకు తెలియదు. అందువల్లనేమో ప్రేమ్ చోప్రాలాగా, కాసేపు మోహన్ బాబులాగా కనిపించాడు. ఎంతసేపూ వీళ్ళిద్దరే తప్ప అరుణ కలలో తన ముఖం చూపించలేదు.

నిజం చెప్పాలంటే రాత్రి సరిగ్గా నిద్రపట్టలేదు. కలత నిద్రపోవడంతో తెల్లవారు ఝామున మంచి నిద్ర పట్టింది. లేచేసరికి ఆలస్యమైపోయింది. కాస్తోకూస్తో కాదు. ఆఫీసుకి వెళ్ళడానికింక గంటమాత్రమే టయిముంది. నన్ను లేపనందుకు చెల్లెల్ని, తమ్ముణ్ని తిట్టాను. వాళ్ళు బిక్క మొహాలేసుకొని నిలబడితే—"నువ్వేకదూ—ఓసారి లేపినందుకు—నేనెప్పుడు లేవాలో నాకు తెలుసు. మంచి నిద్రలో వున్నప్పుడు డిస్టర్బ్ చేయకండి—అని వాళ్ళని తిట్టావు. ఇప్పు డిలాగంటావేం?" అంటూ అమ్మ నన్ను నిలదీసింది.

అమ్మ తర్వాత ఇంట్లో నేనే పెద్దవాణ్ని. దానికి

తోడు సంపాదనపరుణ్ని. డబ్బు, అధికారం—రెండూ కలిసి అప్పుడప్పుడు నాచేత జులుం ప్రదర్శించేలా చేస్తాయి. జులుంకు తర్కం వుండదు. బలవంతుడిదే రాజ్యమక్కడ! అమ్మ లేకపోతే తమ్ముడు, చెల్లి నా కారణంగా చాలా అవస్థలుపడి వుండేవారు. నా తప్పుల నెత్తి చూపించడానికి అమ్మ వుంది. అప్పుడు నేను మామూలు మనిషిని అయిపోయి తప్పు గ్రహిస్తూంటాను. అప్పుడు నాకు సత్యం గుర్తుకు వచ్చాడు. పాపం అతడికి అమ్మలేదు!

"ఏదో చిరాకు వచ్చి అలాగన్నానమ్మా నాకు వాళ్ళ మీద పగా—ఏమన్నా నా?" అంటూండగా మా పని మనిషి ఆదరాబాదరాగా ఇంట్లో అడుగుపెట్టి—"బాబూ ఈ ఘోరం విన్నారా?" అంది.

"ఏం జరిగిందే?" అంది అమ్మ.

"సత్యంబాబు తన గదిలో చచ్చిపడున్నాడు—" అంది పని మనిషి.

నెత్తిమీద పిడుగుపడ్డట్లయింది నాకు-"ఏమన్నావ్?" అన్నాను.

"సత్యం బాబును ఎవరో చంపేశారు—" అంది పని మనిషి ఈసారి.

సత్యాన్ని ఎవరో చంపేశారు!....ఒక్కసారి నా వెన్నుపూసలోంచి చలి, వణుకు పుట్టుకొచ్చాయి. సత్యం నా మృత్యువును తను వరించాడన్న విషయం హఠాత్తుగా నాకు స్ఫురించింది.

పనిమనిషి తనేం చూసిందో చెబుతోంది.

అది రోజూ మా యింట్లో పనయ్యాక సత్యం గదికి వెళ్ళి ఊడ్చి వస్తుంది. దాన్ని మేమే అతనికి కుదిర్చి

పెట్టాం. ఈ రోజుది ఎంత తలుపు తట్టినా సత్యం తలుపు తీయలేదట. అప్పుడది పక్కనున్న కిటికీ తలుపు తోసి చూసిందిట. లోపల మంచంమీద సత్యం బోర్లా పడివున్నాడట. వీపులోకి కత్తి దిగి వున్నదట. మంచంనిండా రక్తం చిమ్మి వున్నదట. అది పెద్దగా హడావుడిచేసి కేకలు పెట్టి నలుగుర్నీ పిలిచిందిట. ముందుగా సత్యానికి గది అద్దెకిచ్చిన ఓనరు వచ్చాట్ట. అంతా తలుపులు తీయడానికి నానా హడావుడీ పడుతున్నారు. కొంతమంది పోలీస్ స్టేషన్‌కు పరుగెత్తారు. పనిమనిషేమో విషయం మాకు చెప్పడానికని హడావుడిగా పరుగున వచ్చింది.

సంగతి తెలుసుకోవడానికని నేనూ, తమ్ముడూ వెళ్ళాం. అప్పటికి పోలీసులు కూడా వచ్చారు. గది చుట్టూ ప్రదక్షిణాలు చేయడంలో వారికి హంతకుడెలా పారిపోయాడో తెలిసిపోయింది. గది నానుకునే బాత్రూముంది. బాత్రూం కిటికీ అద్దాలు బద్దలుకొట్టి వెళ్ళి అందులోంచి వెళ్ళిపోయాడు హంతకుడు. అందులోంచే ఇప్పుడు పోలీసులు దూరారు. గది తలుపులు తెరిచారు.

అప్పుడందరూ శవాన్ని స్పష్టంగా చూశారు.

నిస్సందేహంగా ఇది హత్య!

పోలీసులు గదంతా గాలిస్తున్నారు. నేను కాస్త ముందుకు వెళ్ళి—"సత్యం!" అని గట్టిగా అరిచాను. అప్పుడు పోలీసుల దృష్టి నాపైకి మళ్ళింది.

నాకు నిజంగా ఏడుపు వచ్చేస్తోంది. సత్యం హత్య కావించబడ్డాడు. కానీ ఈ హత్యకు నేనే కారకుణ్ణి. నిన్న రాత్రి సజీవంగా, సచేతనంగా వున్న అతడి శరీరం ఇప్పుడు ఎందుకూ కొరగానిది. జీవితంలో

అడ్వెంచర్లూ, థ్రిల్సూ కోరే అతడి మనసేమయిందో నాకు తెలియదు. అతడి ఆత్మ ఇప్పుడేం చేస్తూంటుందో, నన్ను గురించి ఏమనుకుంటుందో నేనూహించలేదు.

పోలీసులు నానుంచి సత్యం గురించి కొన్ని వివరాలు రాబట్టారు. అతడు నా స్నేహితుడు. ఫలానాచోట ఉద్యోగం. నా అన్నవాళ్ళు. ఇవీ నేను చెప్పిన వివరాలు.

సత్యం చేతికి వాచీ, రెండుంగరాలు ఉండాలి. అవి లేవు. అతడి జేబులో పర్సులేదు. గదిలోని రేడియో మాయమైంది. ఎవడో దొంగతనానికి వచ్చి ఈ హత్య చేసివుండాలని పోలీసులు అభిప్రాయపడ్డారు. వేలి ముద్రల నిపుణులు పలుచోట్లనుంచి వేలిముద్రలు రాబట్ట డానికి ప్రయత్నించారు.

అయితే ఈ హత్య ఎవడో దొంగ చేసింది కాదనీ, ప్రదీప్ అని నాకు తెలుసు. పోలీసుల ఆలోచనల్ని తప్పుదారి పట్టించడం కోసమని ప్రదీప్ డబ్బు, రేడియో, ఉంగరాలు తీసుకొని వెళ్ళాడు. వాటిని అతనెక్కడో పారేసి వుంటాడు. ఓ మూల సత్యం పోయినందుకు దుఃఖం, మరో మూల ప్రదీప్ మీద పగ!

పోలీసులక్కణ్ణించి వెళ్ళిపోయారు. నేనింక ఆఫీసుకు వెళ్ళలేకపోయాను. తమ్ముడిచేత సెలవు చీటీ పంపించాను. తల పట్టుకొని యింట్లో కూర్చున్నాను.

ఎంత దారుణం! సత్యం చేసిన తప్పేమిటి? తను అరుణను ప్రేమించానని చెప్పాడు. గొప్పింటి పిల్లను ప్రేమించడం అంత పెద్ద తప్పా? హెచ్చరిక లేకుండా చంపేయడమేనా?

కానీ హెచ్చరిక లేదని ఎందుకు అనుకోవాలి?

ఇందులో ప్రాణ ప్రమాదముందని తెలిసే తను సత్యాన్ని ఇరికించాడు. అరుణ తన్ను హెచ్చరించింది. చిన్నతనం నుంచీ ఎరిగున్న బావ ఏం చేస్తాడో ఆమెకు తెలుసు. అందుకే అంత కచ్చితంగా తన్ను మరిచిపొమ్మని చెప్పింది.

ఇప్పుడర్థమవుతోంది–అరుణ నన్నెంత ప్రేమించిందో!

5

జీవితంలో థ్రిల్స్ గురించి నేను పెద్దగా పట్టించుకోక పోవచ్చును. కానీ సత్యం నా మిత్రుడు. అతనిప్పుడు లేడు. లేకపోవడానికి కారణం నేను! అతణ్ని హత్య చేసిన వాడిని నేనంత సులభంగా వదలకూడదు. వదిలితే వాడు పెచ్చుమీరి పోతాడు. ఏమైనా సరే, ఎంత ప్రమాద మున్నా సరే నేను ప్రదీప్‌ని కలుసుకొనితీరాలని నిర్ణయించుకున్నాను. అయితే ప్రదీప్‌ని ఎలా కలుసుకోవాలి? ఈ విషయంలో అరుణను సంప్రదించాలా?

చాలాసేపు ఆలోచించి అరుణనిందులోకి లాగ కూడదనే నిర్ణయించుకున్నాను. ఆ తర్వాత ప్రదీప్‌ని కలుసుకోవడం పెద్ద కష్టం కాలేదు. ఓ సాయంత్రం అరుణా వాళ్ళింటిముందు కాసి — ప్రదీప్ ఒక్కడూ కార్లో బైటకు వస్తోంటే దార్లో కారాపి నేనూ అందులో ఎక్కాను.

ప్రదీప్ నాకు తెలుసు గానీ మరీ యింత దగ్గర్నుంచి చూడలేదు నేను. అతను చాలా బాగున్నాడు. డబ్బు అతడిలోని అణువణువుకీ అందాన్నీ, హుందాతనాన్నీ యిచ్చింది. అతని ముందు నేను చాలా తీసికట్టుగా ఉన్నాను. అతణ్ని కాదని అరుణ నన్ను ప్రేమించడం ఆశ్చర్యమే కాదు, గర్వకారణం కూడా!

"మీ రెవరో నేను తెలుసుకోవచ్చా?" ఎంతో నమ్రతగా అడిగాడు ప్రదీప్.

"సత్యం స్నేహితుణ్ని!" అన్నాను.

"సత్యం ఎవరు?" అన్నాడతను ఆశ్చర్యంగా.

"సత్యం మిమ్మల్ని రెండ్రోజుల క్రితం కలుసుకున్నాడు—" అన్నాను.

ప్రదీప్ నా వంక వినయంగానే చూసి — "నన్ను రోజూ ఎంతోమంది కలుసుకుంటూంటారు. వివరంగా చెబితేగానీ ఎవరెవరో గుర్తుండదు. ఇలా అంటున్నానని అన్యథా భావించకండి—" అన్నాడు.

"సత్యం అనగానే మీకు గుర్తు వస్తుందనుకున్నాను. వివరంగా కావాలంటే అలాగే చెబుతాను. ఆతడు మీ మరదలు అరుణను ప్రేమించిన విషయం మీకు చెప్పడానికి వచ్చాడు—" అన్నాను.

కారుకు సడన్ బ్రేకు పడింది — "ఏమన్నారూ?" అన్నాడతను.

"సత్యం మీ మరదలు అరుణను ప్రేమించాడు. ఆ విషయం మీతో చెప్పడానికి వచ్చాడు—" రెట్టించాను.

"అసంభవం—" అన్నాడు ప్రదీప్.

"ఏమిటి అసంభవం?" అన్నాడు కాస్త కటువుగా.

"ఏమీ లేదు. అరుణ కూడా అతన్ని ప్రేమించిందా?"

"ప్రేమించింది—"

"ఇదింకా అసంభవం!" అన్నాడు ప్రదీప్.

"ఈ రెండూ సంభవాలే కానీ వాళ్ళ పెళ్ళి మాత్రం అసంభవం!" అన్నాను.

"అఫ్‌కోర్స్!" అన్నాడు ప్రదీప్.

"ఏం — అఫ్‌కోర్స్ అని అంత తేలికగా తీసి పారేశారు. అన్నీ మీకు తెలుసా?" అన్నాను.

"నాకేమీ తెలియదు. తెలిసిందల్లా మరో రెండు నెలల్లో నాకూ, అరుణకూ పెళ్ళి జరుగుతుందని!"

"అసంభవం!" అన్నాను.

ప్రదీప్ ముఖం ఎర్రబడింది — "ఎందువల్ల?"

"సత్యం హత్య గురించి మీరు సంజాయిషీ ఇచ్చుకోవలసి ఉంటుంది—" అన్నాను.

అతను సీట్లోంచి ఎగిరిపడ్డాడు — "సత్యం హత్య కావించబడ్డాడా?"

"అవును. అదీ మీతో మాట్లాడివచ్చిన రోజు రాత్రే!"

"అతనెవరో నాకు తెలియదు. అతనెప్పుడూ నన్ను కలుసుకోలేదు...."

"బుకాయించి ప్రయోజనం లేదు. విషయం పోలీసులదాకా వెడితే అప్పుడు మీరే అన్నీ చెబుతారు. ముందుగా హెచ్చరించుదామనే వచ్చాను—"

ప్రదీప్ నావంక అదోలా చూస్తూండిపోయాడు.

"ఇలా జరుగుతుందని మీరూహించి వుండరు. సత్యం ప్రమాదాన్ని శంకించి ముందుగానే అన్ని జాగ్రత్తలూ తీసుకున్నాడు. తను గనుక చంపబడితే అందుకు మీరే కారణమవుతారని ఓ కాగితం రాసిచ్చాడు. అది నా వద్ద భద్రంగా వుంది!"

"నాకు తెలియని మనిషిని నేనెందుకు చంపుతాను?"

"నేనూ మీకు తెలియని మనిషినే! ఇప్పుడు మీకు నన్ను కూడా చంపాలనిపించవచ్చు. కానీ నన్ను చంపడానికి ప్రయత్నించకండి. నన్ను చంపితే పోలీసులకు

మీరు రెడ్ హేండెడ్‌గా దొరికిపోతారు—" అని కారు డోర్ తెరుచుకొని బైటకు వచ్చేశాను.

6

తర్వాత నేను అరుణను కలుసుకొన్నాను.

"మా బావ ప్రమాదకరమైన మనిషి. మనమిలా కలుసుకోవడం అస్సలు మంచిదికాదు—" అంది అరుణ.

"అవునా? మరి నేనిప్పుడు మీ బావను ప్రమాదంలో ఇరికించాను—" అన్నాను.

"ఎలా?" అంది అరుణ ఆశ్చర్యంగా.

నేను సత్యంతో కలిసి ఆడిన నాటకం చెప్పాను. అరుణ ఆశ్చర్యపడింది.

"అంతా నీ కోసమే చేశాను. కానీ ఈ నాటకం నిజంగానే సత్యాన్ని బలి కోరుతుందని తెలియదు—"

అరుణ అదిరిపడింది — "ఏమన్నావ్? సత్యానికే మయింది?"

"సత్యం చచ్చిపోయాడు!"

"ఎలా?"

"ఎవరో అతన్ని హత్య చేశారు. అతనెవరో నీకు తెలుసు—" అన్నాను.

అరుణ ముఖం పాలిపోయింది — "బావ ఆ హత్య చేశాడని నీ అనుమానమా?"

"అనుమానం కాదు. ఆధారాలున్నాయి. అతనిప్పుడు ప్రమాదంలో వున్నాడు. సత్యం రాసి ఇచ్చిన చీటీ కనుక పోలీసుల చేతిలో పడితే నీ బావ కటకటాల వెనక్కు వెళ్ళడం ఖాయం—" అన్నాను.

"అంత పని చేయొద్దు. బావ హత్యలు చేసేటంత కర్కోటకుడు కాదు—" అంది అరుణ.

"అలా ప్లేటు మార్చకు. ఎంత లేదన్నా అతడు నీకు బావ. అందువల్ల అతణ్ని వెనకేసుకొనే వస్తావు. కానీ ఒక నిండు ప్రాణాన్ని తీసే హక్కు ఎవరికీ లేదని తెలుసుకో. అందువల్ల చేసిన పాపానికి శిక్ష అనుభవించక తప్పదు—" అన్నాను.

"వద్దు. బావకు నోటి దురుసుతనముంది కానీ చేతల్లో పసిపిల్లవాడి కన్నా ఘోరం. చూస్తూ చూస్తూ చీమను కూడా చంపలేడు. అలాంటివాడు హత్యలెలా చేస్తాడు?" అంది అరుణ.

"అయితే నువ్వు నన్నెందుకు హెచ్చరించావ్? నీ హెచ్చరిక నిజమెలాగయింది!" అన్నాను.

అరుణ ఏదో చెప్పబోయి ఆగిపోయింది—"నువ్వీ సమాచారం పోలీసులకు చెప్పావంటే మన పెళ్ళి జరుగదు. నా బావ అమాయకుడని నాకు తెలుసు. చూస్తూ చూస్తూ అతణ్ని పోలీసుల కప్పగించినవాణ్ని భర్తగా స్వీకరించలేను—"

"పోనీ— నేను గప్ చిప్ గా ఊరుకొంటాను. అప్పుడు నువ్వు వెంటనే నన్ను పెళ్ళి చేసుకుంటావా?"— అన్నాను.

"విశ్వం—ఇలా బ్లాక్ మెయిల్ చేసి నన్ను పెళ్ళాడుదామనుకొంటున్నావా? నీ గురించి నేనెంతో వున్నతంగా వూహించాను. ఇప్పుడిలా మారిపోతే నువ్వంటే అసహ్యం పేరుకొంటుంది—"

"చూడరుణా! నీ బావ ఎలాంటివాడో నాకు నా సత్యం అలాంటివాడు. మన ప్రేమకోసమే సత్యం బలైపోయాడు. నువ్వు నీ బావను రక్షించుకోవడం అవివేకం. అతడొక దారుణ హంతకుడు. అలాంటివాడు సమా

జంలో వుంటే ఎంత ప్రమాదమో తెల్సుకొని నేను వణికి పోతున్నాను. ఏదో ఓ రోజున అతను నన్నూ హత్య చేయగలడు—" అన్నాను.

అరుణ నా వైపు అదోలా చూసింది. ఆ చూపుల్లో నిస్సహాయతను నేను చదవగలిగాను.

"మైడియర్ అరుణా! బాగా ఆలోచించుకో! సత్యం కోసం నేను చేయగలిగింది చేస్తాను. నువ్వు ప్రదీప్ కోసం నువ్వు చేయగలిగింది చేయి. న్యాయాన్యాయాలు విచారించడానికి కోర్టులున్నాయి. ఆ పైన భగవంతుడున్నాడు—" అన్నాను.

7

ప్రదీప్, అరుణ కలిసి మా ఇంటికొస్తారని నేనూహించలేదు. కారు మా యింటి ముందే ఆగింది. ఇద్దరూ సరాసరి లోపలికి వచ్చారు. నన్ను చూడగానే కూడా రమ్మనమని రిక్వెస్టు చేశారు. ఇంట్లో చెప్పి వాళ్ళతో నేనూ కారెక్కాను. కార్లో ఎవ్వరూ ఏమీ మాట్లాడలేదు. అంతా మౌనంగా ఉన్నాం.

కారు బీచి దగ్గర ఆగింది.

"ఇక్కడా పేరా?" అన్నాను ఆశ్చర్యంగా.

"ఏం—ఏదైనా నిర్మానుష్యమైన స్థలానికి తీసుకు వెడతామనుకొన్నావా?" అని నవ్వింది అరుణ.

ఆ నవ్వు అందంగా, మనోహరంగా లేదు. విషాదంగా వుంది.

"అలా అనుకొంటే మీతో బయల్దేరి ఎందుకు వస్తాను?"—అన్నాను.

"మనం కాస్త సీరియస్‌గానే చర్చించవలసిన విషయమిది—" అంది అరుణ.

ముగ్గురం బీచి దగ్గర కూర్చున్నాం. ఎవరూ కాసేపు మాట్లాడలేదు. నిశ్శబ్దాన్ని అరుణే ఛేదిస్తూ అంది—

"ప్రదీప్ ఈ విషయంలో అమాయకుడు. నువ్వు అనవసరంగా అతన్ని కేసులో ఇరికించవద్దు—"

"ప్రదీప్ గారు అమాయకులు కావచ్చుగానీ—అసహాయులని నే ననుకోను. నేను నాకు తెలిసిన నిజాలు పోలీసులకు చెప్పకతప్పదు. అమాయకులపై లేనిపోని నేరాలు మోపడం నా హాబీ కాదు. అలాగని నా మిత్రుణ్ని బలిగొన్నవాణ్ని వదిలిపెట్టలేను. ఆ కేసులో నా దగ్గరున్న ఆధారాలన్నీ పోలీసులకు అప్పగించి తీరాలి!" అన్నాను.

ప్రదీప్ నావంక దీనంగా చూసి—"విశ్వంగారూ! తిరుపతి వేంకటేశ్వరుడే డబ్బు తీసుకొని మోసగాళ్ళకు సాయపడుతున్నాడు. ఈ ప్రపంచంలో దేవుడితో సహా అందరికీ డబ్బే ప్రధానం. నేను తప్పుచేశానని అనుకోండి. నన్ను మీరు రక్షించడానికి వెలపెట్టండి. మీ రేంకోరినా నేనిచ్చుకుంటాను—" అన్నాడు.

ప్రదీప్ డబ్బు గురించి చెప్పిన మాటలు నిజంకాదు. అన్నివేళలా మనిషి డబ్బుకు ప్రాధాన్యత ఇవ్వడు. బహుశా, నేనడిగితే ప్రదీప్ ఎన్ని వేలైనా ఇస్తానంటాడేమో. కానీ నా గుండె మండిపోతోంది. సత్యం కేవలం నా కోసం చచ్చిపోయాడు. అరుణను ప్రేమిస్తున్నానని అన్న చిన్న కారణానికి సత్యం ప్రాణాలు తీశాడు ప్రదీప్. ఇంతటి దుర్మార్గుడికి పాఠం చెప్పకుండా వదిలితే ఈ హత్యలకు అంతం వుండదు.

"దేవుడు హంతకులకు సాయపడవచ్చునేమోగానీ—నేను సాయపడలేను—" అన్నాను.

"నేను హంతకుణ్ని కాను. కానీ మీరు నన్ను హంతకుణ్ణి చేయగలరు. ఒకసారి లోకం దృష్టిలో హంతకుడనిపించుకున్నానంటే నా జీవితం దుర్భరమవుతుంది-" అన్నాడు ప్రదీప్.

"మీరు హంతకుడు కాదని నమ్మమంటారా?" అని నవ్వాను. అరుణ నాకేం చెప్పిందో చెప్పాను. అప్పుడు నేను వేసిన పథకం చెప్పాను. సత్యం నాటకమాడడం గురించి చెప్పాను. తర్వాత సత్యం చచ్చిపోయాడు.

"అంతా కాకతాళీయం—బావ నిజంగా హత్యలు చేసేంతటివాడు కాడు—" అంది అరుణ.

"అన్నీ పోలీసులు చూసుకొంటారు...." అన్నాను.

"మీరు కోరిన డబ్బు ఇస్తాను...." మళ్ళీ అన్నాడు ప్రదీప్.

"నాకు డబ్బు వద్దు. నా కోసం ప్రాణ త్యాగం చేసిన సత్యం ఆత్మకు శాంతి కావాలి!" అన్నాను.

ప్రదీప్ దీనంగా అన్నాడు—"సత్యం నన్ను కలుసుకొన్నమాట నిజం. అతడితో నే నెంతో సౌమ్యంగా మాట్లాడేను. అంత చిన్న కారణానికి హత్యలు చేసేటంత మూర్ఖుణ్ని కాను నేను—"

"సరే — అసలు మొదట కలుసుకొని మాట్లాడలేద నే అన్నారు. ఇప్పుడు మాట్లాడేను కానీ హత్య చేయలేదంటున్నారు. నేరస్థుడు నేరాల్ని ఒప్పుకొనడానికి స్టెప్పులుంటాయి. ఇంకా ఎన్ని స్టెప్పు లవసరమవుతాయో నాకు తెలియదు. అయినా అది నాకు అనవసరం. పోలీసులు చూసుకొంటారు—" అన్నాను.

"పాతిక వేలిస్తాను...." అన్నాడు ప్రదీప్.

"పాతిక వేలా?" ఆశ్చర్యంగా అన్నాను.

"అవును. మొదట అయిదనీ తర్వాత పదనీ అలా పెంచుకొంటూ పోవడం ఇష్టంలేదు నాకు. బాగా ఆలోచించుకోండి. పాతిక వేలు. అంతా క్యాషు...."
అన్నాడు ప్రదీప్.

"ఆ పాతిక వేలూ నేను మీకే ఇచ్చేస్తాను. నా సత్యాన్ని నాకు తిరిగిచ్చేస్తారా?" అన్నాను.

ప్రదీప్ తెల్లముఖం వేసుకొని నా వైపు చూశాడు. నేను లేచి నిలబడి — "ఇంక మీతో మాట్లాడేదేమీ లేదు. మీరు అమాయకులైతే మీకే ప్రమాదమూ వుండదు. నేను కత్తి గట్టింది మీమీద కాదు. సత్యాన్ని హత్య చేసిన వాడిమీద—అంతే!" అన్నాను.

8

ఇంట్లో కూర్చుని ఆలోచిస్తున్నాను.

పాతిక వేలంటే మాటలు కాదు. జీవితంలో అలాంటి అవకాశం నాకు రాదు. పోయిన సత్యం ఎలాగూ తిరిగి రాదు. బేరం మొదలే పాతిక వేలతో అయింది. అది అలా అలా పెరిగి-యాభై నుంచి లక్షదాకా పాకేదేమో!

ఆవేశంలో మంచి అవకాశం వదులుకొన్నానేమో.

ఆవేశం నాచేత ఆ నిర్ణయం చేయించినా అందులో వివేకం కూడా వుంది.

అరుణను ప్రేమించానన్న చిన్న మాటకు సత్యాన్ని హత్య చేసినవాడు నన్ను మాత్రం వదుల్తాడా? నా దగ్గరున్న ఆధారం లాగేశాక నన్ను చంపేయగలడు. అదలాగుంచితే—సత్యాన్ని నేను స్నేహితుడని చెబుతున్నాను. నా కోసం ప్రాణాలు కూడా త్యాగం చేయగలిగాడన్నాను. అలాంటి స్నేహితుణ్ని హత్య చేసినవాడి ఆచూకీని నా దగ్గరుంచుకొని డబ్బుకు బేరం పెడితే

అరుణముందు నా శీలం దెబ్బతినదూ? పైగా ప్రదీప్ హాంతకుడిగా నిరూపించబడితే అరుణ నా కెలాగూ దక్కుతుంది? అప్పుడు న్యాయబద్ధంగా నే నాకు కనీసం లక్షరూపాయలైనా వస్తాయి. ఈ అన్యాయపు కూడుకు ఆశించి జీవితాంతం మనస్సాక్షితో బాధపడడ మెందుకు?

కాబట్టి డబ్బు తీసుకోకపోవడం మంచి నిర్ణయమే!

మనసు తేలిక పడే సమయానికి సోమసుందరం వచ్చాడు. అతను నా స్నేహితుడు. వివాహమై ఏడాదయింది. అతడికీ భార్యకూ క్షణం పడదు. దెబ్బలాట తీవ్రతరమైతే భార్య పుట్టింటికి వెళ్ళిపోతుంది. సోమసుందరం ఏ స్నేహితుడింటికో వెడతాడు. సాధారణంగా మా యింటికి వస్తూంటాడు. మర్నాడుదయానికి కోపాలు సర్దుకొంటాయి. మళ్ళీ కలిసిపోతారు. ఈ ఏడాది కాలంలోనూ సోమసుందరం మా ఇంటికి మూడు సార్లు వచ్చాడు. అతగాడి అత్తగారు — ఈ ఊళ్ళోనే వుండడం తన దురదృష్టమని అతను వాపోతాడు.

"దురదృష్టంకాదు. అదృష్టం—లేకపోతే కోపానికి దారిఖర్చులు జతపడేవి. ఇప్పుడే నయం — ఓ పూట భోజనం కలిసొస్తోంది—" అనేవాడు సత్యం. పాపం సత్యం ఇప్పుడు లేడు.

వాటం చూస్తూంటే సోమసుందరం పెళ్ళాంతో దెబ్బలాడే వచ్చినట్లున్నాడు. ముఖం చూస్తే తెలిసిపోతుంది. అతన్నా విషయం అడక్కుండా ఆ కబురూ ఈ కబురూ చెప్పి రాత్రి భోజనానికి వుంచేశాను. ఇద్దరం ఓ గదిలోనే రెండు మడత మంచాలు వేసుకొని పడుకొన్నాం.

సోమసుందరానికి భోజనం పెట్టినందుకు మేము విచా

రించనవసరంలేదు. అతడు మమ్మల్ని సకుటుంబంగా భోజనానికి పిల్చి బాకీ తీర్చుకుంటాడు. అతడి భార్య వంటలు చాలా బాగా చేస్తుంది.

సోమసుందరం, నేను ఎక్కువగా సత్యం గురించే కబుర్లు చెప్పుకొని నిద్రపోయాం.

ఓ రాత్రివేళ గదిలో ఏదో చప్పుడైనట్లు అనిపించి మెలుకువ వచ్చింది. చటుక్కున లేచి గదిలో దీపం వేశాను. గదిలో ఓ మూల నల్లని భయంకరాకారం కనబడింది. వాడు మనిషే కానీ—మనుషుల్ని తినేసేలాంటి రూపం వుంది. వాడి చేతిలో కత్తి కూడా వుంది.

వాడు కత్తిని చూపి బెదిరిస్తూ అరవద్దని సైగచేసి తనకు దగ్గరగా రమ్మన్నాడు. అరిస్తే వాడు నన్ను చంపేస్తాడు. నేను నెమ్మదిగా వాణ్ని సమీపించాను.

"గొడవ చేయకుండా నీ దగ్గరున్న లాకర్ తాళం ఇవ్వు—" అన్నాడు వాడు.

ఓహో—వీణ్ని ప్రదీప్ పంపాడన్నమాట. నా దగ్గర సమాచారం లాకర్లో భద్రంగా వున్నదన్న విషయం అరుణకు చెప్పాను. అరుణ ప్రదీప్‌కి చెప్పివుంటుంది.

"ఏ లాకర్ తాళం?" అన్నాను ఏమీ ఎరగనట్లు.

"అన్నీ నీకు తెలుసు. నా కత్తికి పని చెప్పనివ్వకుండా త్వరగా ఆ తాళం నాకు ఇవ్వు. తప్ప తాళం ఇచ్చావో-నీ పని అయిపోతుంది—" అన్నాడు భయంకరుడు.

నాకేం చేయాలో తోచలేదు. పాతిక వేలకు లొంగ లేదని ప్రదీప్ తెగించాడన్న మాట! అయితే నేను చేయగలిగిందేముంది? నెమ్మదిగా అల్మారా దగ్గరకు నడిచాను. లాకరు తాళం అందులో వుంది. వాణ్ని మోసం చేయడానికి లేదు. వాడు పరమ భయంకరంగా

వేస్తాడు. వాడి చేతుల్లో చావడం నాకిష్టంలేదు. బహుశా ప్రదీప్ సత్యాన్ని చంపడానికి వీణ్ణే నియోగించాడేమో!

నేను అల్మారాను సమీపిస్తే వాడు నన్ననుసరించాడు. నేను అల్మారా తలుపులు తీస్తూండగా చిన్న కేక వినిపించింది. అది భయంకరుడి కంఠంలా లేదు. సన్నగా వుంది. అప్రయత్నంగా వెనక్కు తిరిగాను.

భయంకరుడు నేలమీద పడి వున్నాడు. పక్కన సోమసుందరం నిలబడి వున్నాడు. అప్పుడు నాకు గుర్తొచ్చింది. ఇందాకా నేను విన్న చిన్న కేక—సోమసుందరం కరాటే అరుపు. అతడు కరాటే నేర్చుకున్నాడు. అతడి భార్యకూ కరాటే వచ్చును. అసలు కరాటే స్కూల్లోనే వారు ఒకరినొకరు ప్రేమించుకున్నారని అంటారు.

"ఎవడు వీడు? దొంగతనానికి వచ్చాడా? ఈ సోమసుందరం వుండగానే రావడానికి ఎంత ధైర్యం?" అన్నాడతను.

భయంకరుడు సోమసుందరంముందు పిల్లిలా అయిపోయాడు. తన పొరపాటును మన్నించమన్నాడు. తన్ను ప్రదీప్ పంపించాడనీ, మరెప్పుడూ ఇటువంటి ప్రయత్నం చేయననీ అన్నాడు వాడు. అప్పటికప్పుడు వాడిచేత ఓ వాఙ్మూలం తయారు చేయించి సంతకం పెట్టించుకొని పంపించేశాం.

"ఏమిటిదంతా?" అన్నాడు సోమసుందరం.

నేను నా ప్రేమ కథ చెప్పాను. సత్యం ఎలా బలైపోయాడో వివరించాను.

"హార్నీ—వీళ్ళ పొగరు మండిపోనూ—ఓ అమ్మాయిని ప్రేమించానని అంటే నంపేస్తారా? మనుషుల ప్రాణా లంటే మరీ అంత చవగ్గా వున్నాయా వీళ్ళకి! ఇన్నాళ్ళ బట్టి ఆధారాలుంచుకొని నువ్వేం చేస్తున్నావ్? వెంటనే పోలీసులకు చెప్పొద్దూ—ఇప్పుడు పోలీసులు ఆలస్యానికి కారణాలడిగితే ఏం చెబుతావ్?" అన్నాడు సోమ సుందరం.

"సత్యం హత్య సంగతిని విని నేను షాక్ తిన్నాను. ఏమీ పాలుపోలేదు నాకు. అందువల్ల వెంటనే నా మతి పనిచేయలేదు. పనిచేసేసరికి ఓసారి ప్రదీప్‌ని బెదిరించా లనిపించింది—" అన్నాను.

"వీళ్ళు చాలా దారుణమైన మనుషులు. వీళ్ళ బెది రింపు కారణంగానే ఆధారాలందించడం ఆలస్యమైందని చెప్పు. రేపే పోలీసులకు లాకర్ తాళం చెవి అందజేయి" అన్నాడు సోమసుందరం.

అదే నాకు తక్షణ కర్తవ్యమనిపించింది. ఉత్సా హంగా సోమసుందరంవంక చూసి—"నువ్వూ నీ భార్యా ఇలాగే నిత్యం పోట్లాడుకుంటూ వుండాలి. నీ రాకవల్లనే ఈ రోజు నేను రక్షించబడ్డాను—" అన్నాను.

సోమసుందరం నవ్వి—"భలే ప్రేమ నీది! ఓ మిత్రుణ్ణి చంపింది. మరో మిత్రుని భార్య వియోగాన్ని కోరు తోంది. అయితే నీవనుకొన్నట్లు నేను నా భార్యతో దెబ్బలాడి రాలేదు—" అన్నాడు.

"మరి!" అన్నాను ఆశ్చర్యంగా.

"నేను మా అత్తారింట్లో ఉన్నాను. మామగారితో దెబ్బలాట వచ్చింది—" అన్నాడు సోమసుందరం.

మర్నాడుదయం నేను లేచేసరికి అరుణ మా యింట్లో వుంది.

"ప్రదీప్ — తప్పులమీద తప్పులు చేసుకొంటూ పోతున్నాడు. అతను హంతకుడు కాడు. నేను చెబుతున్నాను. నన్ను నమ్ము. తన అమాయకత్వం నిరూపించుకోవాలని అతను ప్రయత్నిస్తూంటే నీ అనుమానం పెరిగి పోతోంది—" అంది అరుణ.

"అదేం కాదు. అతడి అంచనా తారుమారయింది. నేనా మనిషిని మన్నుకరిపించగలనని అతననుకోలేదు. అనుకొనివుంటే మరో విధంగా ప్రవర్తించి వుండేవాడు" అన్నాను.

"ఆ లాకర్ తాళం చెవి నాకివ్వకపోతే నేను మళ్ళీ నీతో మాట్లాడను—" అంది అరుణ.

నేను నవ్వి ఊరుకొన్నాను.

"నవ్వులాటకాదు. సీరియస్‌గా చెబుతున్నాను. ఆ తాళం నువ్వియ్యకపోతే ఇదే మనం ఆఖరిసారి కలుసుకోవడం. బాగా ఆలోచించుకో!" అంది అరుణ.

"అరుణా పాతికవేలకు లొంగని మనిషి నీ మాటలకు లొంగతాడనుకున్నావా? సత్యాన్ని హత్యచేసిన వాణ్ని కటకటాల వెనక్కి పంపించడం కోసం నేను ఏం వదులుకోవడానికైనా సిద్ధపడతాను. ఆఖరికి నిన్ను కూడా!" అన్నాను.

"ప్రదీప్ అమాయకుడని నేను చెబుతున్నాను...."

"నువ్వు రెండు నాల్కల మనిషివి. ప్రదీప్ ఎంతో ప్రమాదకరమైనవాడనీ, నిన్ను ప్రేమించానంటే చాలు హత్యచేస్తాడన్నదీ నువ్వే! అతడమాయకుడంటున్నదీ

నువ్వే! నా ప్రేమను మరిచిపొమ్మన్నదీ నువ్వే! నా కోసం ఏమైనా చేయగలనన్నదీ నువ్వే! ఈ రోజు ప్రదీప్ కోసం నన్ను వదులుకొంటానంటున్నదీ నువ్వే! ప్రదీప్ కోసం నువ్వు నన్ను వదులుకొంటే—సత్యం కోసం నేను నిన్ను వదులుకోలేనా? అయినా ఇప్పుడు నాకు అనుమానం కూడా కలుగుతోంది — అసలు నువ్వు నన్ను ప్రేమిస్తున్నావా, ప్రదీప్‌ని ప్రేమిస్తున్నావా అని!" అన్నాను.

అరుణ తెల్లబోయినట్లు నా వంక చూసింది—"సరే! నేను రెండు నాల్కల మనిషిని. ఒప్పుకొంటాను. కానీ ప్రదీప్. అతను జీవితంలో ఇంతవరకూ ఏ నేరం చేసి ఎరుగడు. కావాలంటే అతణ్ని గురించి ఎక్కడైనా విచారించు. దురదృష్టవశాత్తూ అతడు పరిస్థితులకు బానిసై ఈ విష వలయంలో ఇరుక్కున్నాడు. ఇంక సత్యం సంగతంటావా? అతని ప్రవర్తన సరైనది కాదనడానికి నా దగ్గర ఎన్నో సాక్ష్యాలున్నాయి. ఆధారాలైతే లేవుగానీ అతన్ని హత్య చేయడానికి చాలామందికి కారణాలున్నాయి. చెప్పమంటావా?" అంది.

"సరే—ఇంక నీ రెండు నాల్కల్ని సత్యం గురించి ఉపయోగిస్తావా?" అన్నాను.

అరుణ కళ్ళు చెమ్మగిల్లాయి—"నువ్వేమైనా అను. సత్యం గురించి నా దగ్గర ఋజువులున్నాయి. అతను నీ స్నేహితుడే. కానీ అతడి జీవితం నీవంటిదికాదు—"

"ప్లీజ్ నీ మాటలు నేను నమ్మను. అవసరాన్నిబట్టి ఎటువంటి అబద్ధాలైనా చెప్పగలవు నువ్వు...."

అరుణ నా వంక దీనంగా చూసి—"ప్రదీప్ గురించి నీకు నేను గతంలో చెప్పింది అబద్ధం. అతను చాలా

మంచివాడు. బిజినెస్‌కు పనికిరాడని ఇంట్లో వ్యథ చెందుతూంటారు. తొందరగా కరిగిపోయే మన సత్యం అతడిది. సత్యం తన్ను కలుసుకోగానే నా దగ్గర కొచ్చాడు నిజానిజాలు తేల్చుకుందుకు. అతను నన్ను బలవంతంగా పెళ్ళి చేసుకొందుకు సిద్ధపడిలేదు. నేనెవర్ని ప్రేమిస్తే వాళ్ళతోనే నా పెళ్ళి జరుగుతుంది—" అంది.

"అయితే?"

"నువ్వు సత్యంతో ఆడినట్లే నేనూ ఒక నాటకం ఆడాను. నిజానికి నేను నిన్ను ప్రేమించలేదు—"

ఉలిక్కిపడి — "నాతో నువ్వు నాటకమాడేవా?" అన్నాను.

"అవును. నువ్వు నా కోసం ఏమైనా చేయాలనుకొనే పక్షంలో నాకా అర్హతలేదు. చిన్నప్పట్నించీ ప్రదీపూ నేనూ కలిసి మెలిసి వున్నాం. ఒకరిని విడిచి ఒకరం వుండలేం. ప్రదీప్‌ని కాక మరొకర్ని పెళ్ళిచేసుకోవడం కూడా ఊహించుకోలేను నేను.

అయితే మా నాన్నగారి తాలూకు ముఖ్యమైన పని ఒకటి మీ ఆఫీసులో జరగవలసివుంది. ఆయన ఇంట్లో అంటూండేవారు. కూడా ఆడవాళ్ళను తీసుకొని వెడితే పనులై పోతాయని. అలాగనడంలో ఆయన ఉద్దేశ్యం వేరు. కానీ నేను సరదాగా చిన్న ప్రయోగం చేశాను. ఆ సీట్లో కూర్చున్న నీతో ప్రేమనటిస్తే నాన్నగారి పను లౌతాయా అవవా అని నాకై నేను నాన్నగారికి చెప్పకుండా పరీక్షించాలనుకున్నాను. ఒక విధంగా ఇది నా అందానికీ, ఆకర్షణకూ కూడా పరీక్ష.

నీతో ప్రేమ నాటకం ప్రారంభించాను. నా మీద ఆకర్షణతో మీ ఆఫీసులో నాన్నగారికి జరగవలసిన

పనులన్నీ అయిపోతూండేవి. నాకెంతో ఆనందంగా, గర్వంగా వుంటూండేది. అయితే నాటకం శృతిమించి రాగాన పడుతున్నదని నాకు తోచగానే బాబును రంగం లోకి తీసుకువచ్చాను.

పాపం, అతను చాలా మంచివాడు. ఏమీ తెలియదు. అతడి గురించి నేను కల్పించి ఏవేవో చెప్పి నిన్ను బెదిరించాలనుకొన్నాను. అయితే కథ అడ్డం తిరిగింది. నువ్వు బెదిరిపోయి ఊరుకొంటావని నే నాశిస్తే—నువ్వు నామీద ప్రేమతో మరో నాటకం ఆరంభించావు. సత్యాన్ని రంగంలోకి దింపావు. అతనిలా రంగంలోకి దిగగానే చచ్చిపోయాడు. ఎవరో నీకూ నాకూ తెలిసినవారే రెండు నాటకాల్నీ చక్కగా ఉపయోగించుకొన్నారు. ఇదీ నిజం!

నీకు నామీద కోపం వుండొచ్చు. అందుగురించి ఏ పాపం ఎరుగని ప్రదీప్‌ని శిక్షించకు. ప్రదీప్‌కు శిక్ష పడితే మన వివాహం జరుగుతుందని ఆశపడకు. అది కలలో మాట! ప్రదీప్‌ని అన్యాయంగా జైలుపాలు చేసినవాడితో నేను కాపురం చేయలేను. ప్రదీప్ ఇచ్చే పాతికవేలూ తీసుకొని అతన్ని వదిలిపెట్టు—" అంది అరుణ.

శరీరంలో రక్తం మరగడమంటే ఏమిటో అంతకాలం నిజంగా నాకు తెలియదు. ఈ అరుణ ఎంత నాటకమాడింది? ఇప్పుడంతా ఎంత తాపీగా బయటపెడుతోంది. నేను మనిషి ననుకొందా — ఆట బొమ్మ ననుకొందా?

"ఈ సమయంలో నీ రంగు బయటపెట్టావు. చాలా సంతోషం. అయితే నీ రంగు బయటపడినాక ఖాధా

నేను నీ మాట వింటానని ఎలాగనుకున్నావ్? నేనిప్పుడు ప్రదీప్ తో బాటు నిన్ను కూడా అసహ్యించుకుంటున్నాను—" అన్నాను.

"నన్నసహ్యించుకో. ఈ నిజాన్ని నీకు చెప్పాలనుకోలేదు. కానీ గత్యంతరం లేకపోయింది. ప్రదీప్ అమాయకత్వం ఋజువు చేయాలంటే ఇది చెప్పక తప్పలేదు. నేనాడిన ఓ చిన్న అబద్ధం—నాకు ప్రియమైన బావ మీద ఇలాంటి ప్రభావం చూపిస్తుందని నేను కలలో కూడా అనుకోలేదు—" అంది అరుణ.

అప్పుడు నాకో అనుమానం వచ్చింది. అరుణ నన్ను ప్రేమించింది అబద్ధం కాదు. కానీ ఆమె తన బావను కూడా ప్రేమించింది. ఆ ప్రేమ అభిమానంతో కూడుకున్నది. నా మీద ప్రేమ ఆకర్షణతో కూడుకున్నది. బావను చూస్తూ చూస్తూ జైలుకు పోనివ్వలేక ఆమె మా ప్రేమ నాటకమంటున్నది. ఆ విధంగా అయినా ప్రదీప్ ని రక్షించాలనుకుంటున్నది.

"అరుణా! నీ బావ యిచ్చే పాతిక వేలూ పోలీసులకివ్వమను. ఉపయోగిస్తుంది. నువ్వు నా ప్రేమను భగ్నం చేసే మాటలు చెప్పావు. నేనూ నీ ప్రేమను భగ్నం చేస్తాను. అదీకాక సత్యాన్నింకెవరూ చంపే అవకాశం లేదు. అతనికీ నాకూ తప్ప మా నాటకం గురించి మూడో కంటివాడికి తెలియదు—...." అన్నాను.

అరుణ చటుక్కున వంగి నా పాదాలు స్పృశించింది. "నీ పాదాలంటి అర్థిస్తున్నాను. ప్రదీప్ ని రక్షించు. అతను అమాయకుడు. నువ్వేం కోరినా యిస్తాను. డబ్బు నేను కూడా తీసుకువచ్చాను. అది తీసుకో. అది నీకు ప్రతిఫలంగా ఇవ్వడంలేదు. మా పాప పరిహారంగా

ఇస్తున్నాననుకో—" అంది.

నేను తెల్లబోయి—"అరుణా! ఏమిటిది?" అన్నాను.

అరుణ ఏడుస్తోంది. నేనా దృశ్యం చూడలేక పోయాను. నేను నాదనుకొన్న అరుణ నిజంగా నాతో నాటకమాడిందో లేదో తెలియదు. కానీ ఈ క్షణంలో కాళ్ళు పట్టుకొని అరిస్తోంది. నా మనసిది భరించలేక పోయింది. నాలో ఆమెపట్ల వున్న పగ, కోపం, ద్వేషం అన్నీ పోయాయి. మనసు ప్రశాంతంగా అయిపోయింది. ఆమెను చటుక్కున భుజాలు పట్టుకొని లేవనెత్తాను. శాంతంగా ఆమె కళ్ళలోకి చూసి—"నేను దుర్మార్గుణ్ని కాదు. ప్రదీప్‌కి ఏమీ జరగదు. మీ వివాహానికి నేను తప్పక వస్తాను—" అన్నాను.

"థాంక్యూ—విశ్వం-" అని అరుణ కళ్లు తుడుచుకొని వెళ్ళిపోయింది.

అప్పుడు చూశాను నేను. బల్లమీద చిన్న సంచీ వుంది. ఆ సంచిలో పాతికవేల రూపాయలున్నాయి. "సత్యం—నిన్ను నా ప్రేమ పేరు చెప్పి బలి తీసుకున్నాను. ఇప్పుడు నీ ఆత్మకు శాంతి లేకుండా చేస్తున్నాను—" అనుకొన్నాను.

10

నేను సరిగ్గా ఆఫీసుకు బయల్దేరబోతూండగా ఎవరో యింటి తలుపు తట్టారు. నేనే తలుపు తీసి ఆశ్చర్య పోయాను.

ఎదురుగా పోలీస్ ఇన్‌స్పెక్టర్ వున్నాడు. ఆయన నాకు తెలుసు. సత్యం కేసు పరిశోధిస్తున్నాడు. నన్ను చూస్తూనే ఆయన చెయ్యి జాపి — "మిస్టర్ విశ్వం! నేను తాళంకోసం వచ్చాను—" అన్నాడు.

ఉలిక్కిపడ్డాను—"ఏమన్నారు?"

"నీకింక భయంలేదు. నేనే స్వయంగా వచ్చాను. నీకు అవసరమైన పోలీసు రక్షణ ఏర్పాటు చేశాను. జరిగిందంతా మీ మిత్రుడు సోమసుందరం చెప్పాడు—" అన్నాడాయన.

సోమసుందరం ఉదయం నాకంటే ముందు లేచివెళ్ళిపోయి చేసిన పని ఇదన్నమాట! ఇప్పుడు నేనేం చేయాలి? ఏ ఆధారం కోసం అరుణ నా కాళ్ళమీద పడిందో ఆ ఆధారాన్నిప్పుడు పోలీసులకిచ్చేయాలా? ఇవ్వకపోతే నేనిప్పుడు చిక్కులో పడతాను. అరుణకు ఇచ్చినమాట తప్పాలి.

అరుణ మాత్రం నాతో ఎన్ని అబద్ధాలు చెప్పలేదు? అవసరమైతే ఆ పాతికవేలూ వెనక్కి ఇచ్చేస్తాను.... ఇలా నిర్ణయించుకొని లాకర్ తాళం తెచ్చి ఇన్స్పెక్టర్‌కి ఇచ్చాను.

"మీరు కూడా నాతో రావలసివుంది—" అన్నాడు ఇన్స్పెక్టర్.

"ఎందుకు?"

"మీ వద్ద మొత్తం జరిగిందంతా వాఙ్మూలం తీసుకోవాలి—" అన్నాడు ఇన్స్పెక్టర్.

ఇప్పుడు నాకంత సంతోషంగాలేదు. ఇన్స్పెక్టర్‌తో బయల్దేరాను.

ఇద్దరం బ్యాంకుకు వెళ్ళాం. ఇన్స్పెక్టర్ వివరంగా బ్యాంకు ఏజంట్‌కు చెప్పాడు. ఆయన లాకర్ తీయడానికి వెడుతూంటే—"ప్రదీప్! నీ పని అయిపోయింది" అనుకొన్నాను.

అయిదు నిముషాల్లో ఇన్స్పెక్టర్ వెనక్కి వచ్చాడు.

ఆయన చేతిలో ఓ సీలు కవరు వుంది. నా ముందే ఆయన దాన్ని ఓపెన్ చేశాడు. అందులోంచి ఓ కాగితం తీసి చదివి నాకు అందించాడు. చదివి ఆశ్చర్యపడ్డాను.

వివిధ బ్యాంకుల్లో తనకున్న అకౌంట్స్‌లోని డబ్బంతా నాకు చెందాలని రాశాడు సత్యం. అది చదివి నేను తెల్లబోయాను. సత్యానికి బ్యాంకు అకౌంట్లేమిటి? ఆ డబ్బు నాకివ్వడమేమిటి?

ఈలోగా ఇన్స్‌పెక్టర్ కవర్లోంచి ఇంకో కాగితంతీసి చదివాడు. ఆయన కళ్ళు ఆశ్చర్యంతో కాబోలు చాలా పెద్దవయ్యాయి. అది చదివి ఆయన నా కిచ్చాడు.

"నాకు జీవితంలో థ్రిల్స్ అంటే యిష్టం. ఈ అభిలాష ఎంత తీవ్రమైనదంటే నన్ను ఈ కోరికే ఓ స్మగ్లర్ చేతుల్లో ఇరికించింది. మొదట థ్రిల్లింగ్‌గా ఫీలయినా తర్వాత అందులో దేశద్రోహమున్నదని నాకు తోచింది. ఎప్పుడైతే నే నిది గ్రహించానో మరి భరించలేకపోయాను. అయితే ఓసారి తలదూర్చాక ఇలాంటి వ్యవహారాల్లోంచి బయటపడడం చాలా కష్టం.

ఆ స్మగ్లర్ ముఠాను పట్టించి దేశానికి సేవచేయడం కూడా మరో థ్రిల్లింగ్ అనుభవమవుతుందని భావించి వెళ్ళినపుడల్లా వివరాలన్నీ నోట్ చేసుకొంటూ వచ్చాను. అయితే ఈలోగా నేను పూర్తిగా స్మగ్లర్ గుప్పిట్లోకి వెళ్ళిపోయాను. ఓసారి నేను చెప్పేశాను. ఇంకమీదట నేనిందులో కొనసాగలేనని. అందుకు బాస్ ఒప్పుకోలేదు. నా సామర్థ్యం తనకు వినియోగపడి తీరాలన్నాడు. తనమాట విననిపక్షంలో నాకు మరణం తప్పదన్నాడు.

నేను ఇంకా ఆలోచనల్లో వుండగానే విశ్వం నా దగ్గరకు వచ్చి తన ప్రేమ కథ చెప్పాడు. వెంటనే

ఆ అవకాశం వుపయోగించుకోవా లనుకొన్నాను. బాస్‌కు ఎదురు తిరగాలనుకొన్నాను. నేను నా గురించి ఎవరికీ అనుమానం కలగని విధంగా ప్రాణాలకు తెగించ వచ్చు. బాస్ వివరాలన్నీ రాసి ఈ సీల్డు కవర్లో పెడు తున్నాను.

నేను బాస్‌కి ఎదురుతిరిగి బ్రతకగలిగానా—బాధ లేదు. లేదా ఓ భయంకర స్మగ్లర్‌ని దేశానికి పట్టి చ్చానన్న తృప్తితో చచ్చిపోతాను. విశ్వం చెప్పిన ప్రేమ నాటకం నన్నిందుకు ప్రోద్బలపరుస్తోంది. స్మగ్లర్ నించి బైటపడే వుపాయమిదే! చచ్చినా బ్రతికినా ఓ ప్రయోజనం సాధించినవాణ్నవుతాను. ఎట్టి పరిస్థితుల్లోనూ నా గత చరిత్ర నేను బ్రతికుండగా బయటపడదు-...."

ఆ ఉత్తరంలో బాస్ వివరాలున్నాయి. ఊళ్ళో పెద్ద మనిషిగా చెలామణి అవుతున్నాడాయన. ఆయనకున్న రహస్య స్థావరాలు, కార్యకలాపాలు—మొత్తం అన్నీ వివరంగా రాయబడ్డాయక్కడ. ఇన్స్‌పెక్టర్ నా చేతులు పట్టుకొని ఊపేస్తూ—"మిస్టర్ విశ్వం! ఇలాంటి బంగారు అవకాశం ఏ ఇన్స్‌పెక్టర్‌కో కానీ రాదు. ఈ కేసులో నేను సాధించిన విజయం నా కీర్తిని తారా మండలానికి పంపిస్తుంది. నా కెంత సంతోషంగా వుందో చెప్పలేను...." అంటున్నాడు.

నే నాయన దగ్గర సెలవుతీసుకొన్నాను.

సత్యం ఎవరు? అతను నా కేమవుతాడు?

అతను పాప పంకిలంలో ఇరుక్కుపోయాడు. నా ప్రేమ నాటకం అతడికందులోంచి బైటపడే అవకాశ మిచ్చింది. బహుశా నేను చెప్పిన రాత్రే అతను బాస్‌ను కలుసుకొని వుంటాడు. తానీ పాపపంకిలంలోంచి బయట

పడాలనుకొని కచ్చితంగా చెప్పివుంటాడు. బాస్ అతడి చావుకు వెంటనే ముహూర్తం పెట్టివుంటాడు. థ్రిల్స్ కావాలనుకొన్న అతని జీవితం థ్రిల్లింగ్ గానే ముగిసింది.

అంతేకాదు. అతడు నన్నూ థ్రిల్ చేశాడు. సత్యం ఆస్తి తక్కువదేమీ కాదు. వివిధ బ్యాంకుల్లో అతడి పేరున వున్న రొక్కం మొత్తం అయిదు లక్షలు దాటింది. ఈ థ్రిల్ నాకు కలిగించాల్సినంత ఆనందం కలిగించలేదు.

మొత్తం స్మగ్లర్స్ ముఠాను రౌండ్ చేసేవరకూ విషయం రహస్యంగా ఉంచాలని ఇన్స్పెక్టర్ చెప్పాడు. అందుకని నేను అసలు కథ ఎవ్వరికీ ఇంకా చెప్పలేదు. అయితే అరుణని కలుసుకొని—"ఈ హత్యకూ ప్రదీప్ కీ ఏ విధమైన సంబంధమూ లేదని ధృవపడింది. నా దగ్గరున్న ఆధారాలు ప్రదీప్ ని నేరస్థుణ్ని చేయవు. నువ్వు నిశ్చింతగా వుండవచ్చు. నిజానికి నీవిచ్చిన పాతిక వేలూ నేను అన్యాయంగా తీసుకొన్నట్లే అవుతుంది—" అన్నాను.

"అయితే తిరిగి ఇచ్చేస్తావా?"

"ఇవ్వను. ఆడపిల్లలు ప్రేమనాటకాలాడితే పెళ్ళికాక పోయినా కట్నాలిచ్చుకోవలసి వస్తుందని గుర్తుంచుకో!" అన్నాను.

అరుణ నా వైపు ఆశ్చర్యంగా చూస్తూంటే నేనక్క ణ్నించి వచ్చేశాను.

—:ఐ పో యి ం ది:—